

רעפ 2149-10-24 - האני אלמצרי נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2149-10-24

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון

המבקשים: 1. האני אלמצרי
2. עלי גנאם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-עפ"ג 14958-09-24 מיום 26.9.2024 שניתן על ידי השופטים ח' מרים לומפ, א' נחלון ו-א' גורדון

בשם המבקשים:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-עפ"ג 14958-09-24 מיום 26.9.2024, שניתן על ידי השופטים ח' מרים לומפ, א' נחלון ו-א' גורדון, בגדרו נדחה ערעור המבקשים על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים ב-ת"פ 14526-04-24 מיום 30.6.2024.

2. המבקשים הורשעו על פי הודאתם בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) בשילוב עם 12(4) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. זאת, לאחר ששהו בכניסה למתחם הר הבית בעיר העתיקה בירושלים, מבלי שהחזיקו באישור שהייה כדין. בגין האמור, על המשיב 1 נגזרו 2.5 חודשי מאסר בפועל ועל המשיב 2 נגזרו 2 חודשי מאסר בפועל בניקוי ימי מעצרם, כל זאת לצד עונש מאסר על תנאי וענישה נלווית. ערעור המבקשים לבית המשפט המחוזי נדחה, לאחר שהוחלט כי אין מקום להתערב ברף הענישה שקבע בית משפט השלום.

3. בקשת רשות הערעור מופנית נגד חומרת העונש שנגזר על המבקשים. נטען כי אין הצדקה לענישה המחמירה כביכול שהושתה על המבקשים, וכי ענישתם מגבירה את מצוקת הכליאה בבתי הסוהר.

בהקשר זה, נטען כי חומרת מעשי המבקשים אינה משמעותית, שכן מטרת כניסתם הייתה לצרכי תפילה. בא-כוח המבקשים מוסיף ומעלה טענות עקרוניות נגד השימוש בשיקול ההרתעה בענישה.

4. דין הבקשה להידחות, משזו נטועה בדל"ת אמותיו של עניינם הפרטני של המבקשים, ואינה מעוררת חשש לאי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 3583/24 דסאבסה נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (1.5.2024)). הערכאות קמא נתנו דעתן לכלל הנסיבות הצריכות לעניין, והעונש שנגזר על המבקשים אינו חורג ממתחם העונש הנוהג, בוודאי שלא במידה שתצדיק את התערבות ערכאת הערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 3431/24 גבארין נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (24.4.2024)). אף לא מצאתי ממש בטענות המבקשים ביחס למדיניות הענישה הראויה בעבירת השהייה הבלתי חוקית. סוגיה זו בוארה זה מכבר (ראו, בין היתר, רע"פ 1195/22 אשחאדאת נ' מדינת ישראל (27.12.2022) (להלן: עניין אשחאדאת)) ואין צורך לשוב ולהידרש אליה פעם נוספת בעת הזו.

לבסוף, אף טענות המבקשים ביחס לשימוש בשיקול ההרתעה בענישתם אינן מהוות עילה למתן רשות ערעור, שכן שיקול זה נקבע במפורש כשיקול רלוונטי בענישה במסגרת תיקון 113 (סעיפים 140 ו-140 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ראו גם עניין אשחאדאת, שבו התייחסתי בהרחבה לתחולת שיקולי ההרתעה בעבירות מסוג זה (שם, פסקה 17)).

5. הבקשה נדחית. משכך, מתייתרת ההכרעה בבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ה' תשרי תשפ"ה (07 אוקטובר 2024).

יוסף אלרון
שופט